

РЕШЕНИЕ

№ 99

гр. Пловдив, 13.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, V СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и девети март през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Иван Б. Бонев

Членове: Михаела Ат. Добрева
Мирела Г. Чипова

при участието на ***я Таня В. Златева Зейнелова
в присъствието на прокурора К. Д. П.
като разгледа докладваното от Михаела Ат. Добрева Въззивно наказателно дело от общ характер № 20225300600249 по описа за 2022 година

С присъда № 120 от 19. 11. 2021 г. по н.о.х.д. № 20215330204243/ 2021г. РС Пловдив е признал подсъдимата П. СТ. П., родена на ***од. в гр.С., обл. Пловдив, живуща в град С., ул. „***“ № 94, ***, българско гражданство, с висше образование, работеща, неомъжена, неосъждана, ЕГН: ***** за ВИНОВНА в това, че на 27.11.2013 г. в гр. С., обл. Пловдив, като длъжностно лице – *** на Община С., в кръга на службата си съставила официален документ – нотариална заверка с рег. № 1309/27.11.2013 г., в който е удостоверила неверни обстоятелства, а именно че подписът в графа „Декларатор“ в Декларация от името на „И.И.Б. с адрес гр.С., ул. „***“ № 36, с ЕГН: *****“, лична карта № *****, като собственик на УПИ ХІ-2009, кв.90 по плана на гр.С., че не възразява за даването на статут на търпим строеж по смисъла на §127 от ПР на ЗУТ на построената в УПИ Х2008 кв.90 стопанска постройка до общата регулационна линия, е положен от И.И.Б. с ЕГН: *****, с цел да бъде използван този документ като доказателство за тия обстоятелства,, поради което и на основание чл. 311, ал.1, вр. чл. 54 от НК я е ОСЪДИЛ на ЕДНА ГОДИНА ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА, изпълнението на което наказание на основание чл.66, ал.1 от НК е отложил с изпитателен срок от ТРИ ГОДИНИ, считано от влизане на присъдата в законна сила.

Срещу присъдата е постъпила въззивна жалба и допълнение към нея от подсъдимата чрез защитника □ адв. Ц.К.. Твърди се, че присъдата е необоснована и незаконосъобразна. Иска се да бъде оправдана изцяло. Не се

иска събиране на нови доказателства.

Въззивният съд, след като се запозна с оплакванията на жалбоподателите, при направената служебна проверка установи следното:

Жалбата е подадена в законния срок и е процесуално допустима.

Разгледана по същество въззивният съд я намира за неоснователна.

За да постанови атакуваната присъда РС Пловдив е приел за установено от фактическа страна, че:

През 2003 г. подсъдимата П. завършила петгодишен курс на обучение по специалност Право в Югозападен университет „Неофит Рилски“, Благоевград. Преди това, през 2000 г. завършила висше образование със специалност „Публична администрация“ също в Югозападен университет „Неофит Рилски“, Благоевград.

Със Заповед № 285 от 20.11.2007г., на Кмета на Община С., издадена на основание чл. 16а вр. чл. 10, ал. 3 от Закона за държавния служител, подсъдимата П. била назначена за държавен служител на длъжност „***“ в Община С. за неопределено време, считано от 20.11.2007 г. Със Заповед № 29 от 20.11.2015г. на Кмета на Община С., издадена на основание чл. 103, ал. 1, т. 1 от ЗДСл било прекратено служебното провоотношение между подсъдимата П. и Община С. по взаимно съгласие, с прието предложение от работодател с изх. № 3483/ 20.11.2015 г., считано от 23.11.2015 год.

В посочения период от време – 20.11.2007 год. до 22.11.2015 г., докато подсъдимата П. заемала длъжността *** на Община С., наред със задълженията ѝ посочени в длъжностната ѝ характеристика, същата съгласно чл. 83, ал. 1 от Закона за нотариусите и нотариалната дейност изпълнявала регламентирания в цитираната разпоредба дейности. Тоест, тъй като град С. представлявало населено място – общински център в което няма нотариус и Районен съд, в правомощията на подсъдимата П. влизали и такива свързани с нотариално удостоверяване на подписи на частни документи представляващи едностранни актове, неподлежащи на вписване, нотариалното удостоверяване на подпис и съдържание на пълномощно по чл. 37 ЗЗД, както и нотариално удостоверяване верността на преписи и извлечения от документи и книжа. Поради това, докато изпълнявала длъжността „****“ в Община С., подсъдимата П. притежавала качеството „длъжностно лице“ по смисъла на чл. 93, т. 1, б. „б“ НК.

Към 2013 г. свидетелката Дафинка Шопска заемала длъжността „Старши специалист незаконно строителство“ в Отдел „Устройство на територията“ в Община С., а свидетеля Елена Сиракова заемала длъжност в деловодството на Общината – „технически сътрудник – куриер“.

В периода в който подсъдимата изпълнявала длъжността „****“ в Община С. ежедневно се извършвали заверки на документи преимуществено от подсъдимата П., по-рядко от кмета и заместник-кмета, които също съгласно чл. 83, ал. 1 НК могли да извършват дейности, свързани с нотариални удостоверявания.

За осъществяването на дейността по нотариално удостоверяване в Общината се спазвал определен ред, който бил съобразен с постановките на Закона за нотариусите и нотариалната дейност, ГПК, като едновременно с това били въведени и допълнителни вътрешни практики за административното обслужване в Община С..

Така, за да се удостовери подписът върху частен документ /вкл. пълномощно, декларация/, лицето, което се е подписало върху него трябвало

да се яви лично пред съответното длъжностно лице /***, кмет, заместник-кмет/ с личната си карта или друг документ за самоличност, като заверката на подпис била възможна при две хипотези. При първата, лицето полагало подписа си в присъствието на съответното длъжностно лице. Последното следвало да провери данните на заявителя /декларатор, упълномощител/ по представения документ за самоличност след което се подписвало в предварително поставения от деловодителя печат/ щемпел, че е удостоверил подписа на лицето. Вторият практикуван вариант бил свързан с хипотеза при която заявителят на нотариалната услуга е поставил подписа си върху съответния частен документ предварително, не в присъствието на подсъдимата П. или кмета, или заместник-кмета. При тази ситуация, съответното длъжностно лице, след като установи данните на заявителя по представения документ за самоличност и лицето изрично потвърди, че е положило подписа си върху съответния частен документ, тогава длъжностното лице извършвало удостоверяването, като се подписвало на определеното за целта място в предварително поставения от деловодителя щемпел.

В установения ред в Община С. за осъществяване на дейностите визирани в чл. 83, ал. 1 ЗННД, преди извършване на заверката, била въведена практика да се прави проверка за това дали лицето – заявител на нотариалната услуга има задължения към общинския бюджет. Посочената проверка се извършвала в Дирекция „Местни данъци и такси“, където заявителят се легитимирал с документ за самоличност. След като се установяло, че лицето няма задължения, служител от гише „Деловодство“, който също извършвал проверка на лицето чрез представяне на документ за самоличност, полагал печат за удостоверяване на подпис върху представения от заявителя частен документ, като лицето се насочвало към служителя извършващ удостоверяването. Този печат, както и всички останали печати за нотариално удостоверяване на съдържание и препис, правоъгълни печати с името на длъжностните лица извършващи нотариални заверки, както и кръгъл печат с надпис „Община С., град С.. Кмет“ се съхранявали единствено и само в гише „Деловодство“. Данните, които следвало да се нанесат в поставения печат за удостоверяване на подпис – имена и адрес на лицето-заявител на нотариалната услуга, дата на нотариалното удостоверяване, регистрационен номер, под който се завежда в общинския нотариален регистър, както и размера на заплатената за услугата такса, се попълвали на ръка от служител в деловодството.

Освен печата за подпис, се полагали и още два печата. Единият бил с правоъгълна форма, като на него били изписани длъжността и трите имена на лицето извършващо заверката. Такъв печат бил издаден и на подсъдимата П. с посочване на имената и длъжността ѝ. Другият печат бил кръгъл, с надпис „Община С., град С.. Кмет“.

След като лицето-заявител на нотариалната услуга се явявало пред подсъдимата П., респективно кмета или заместник-кмета, в зависимост от това кой осъществявал заверките в съответния ден, удостоверяващият орган отново извършвал проверка на самоличността му чрез представения документ за самоличност, след което се подписвал в графата „Подпис“ на печата за удостоверяване на подпис. След това лицето-заявител отново отивало в гише Деловодство“, където съответният служител попълвал данните за три имена на заявителя, адрес, регистрационен номер и дата на заверката, както и размера на заплатената такса за нотариалната услуга. Тогава се полагали и другите два печата – правоъгълния с трите имена и длъжността на лицето извършило удостоверяването, както и кръглият печат с надпис „Община С.,

град С.. Кмет“.

След като документът бил завършен с положените три печата и подпис на съответното длъжностно лице извършило удостоверяването, служителят в гише „Деловодство“ изготвял копие на документа, което се съхранявало в нарочен класьор за извършените през съответната година нотариални заверки. Отделно от това, служителят в отдел „Деловодство“ вписвал регистрационния номер на съответното нотариално удостоверяване в нарочен общ регистър за извършените нотариални удостоверявания в Община С..

От 1966 г., свидетелката Ивана Иванова Б., заедно със семейството си, живеела в собствена къща, находяща се в гр. С. на адрес ул. „****“ № 36. На същата улица, но на № 34а, от 1956 г. живеел нейният съсед – свидетелят Х. К.. Последният, от 1976г. живеел на посочения адрес заедно със съпругата си – свидетелката Стоянка К.а. През 2008 г., свидетеля К. построил на границата между неговия имот и този на свидетелката Б. постройка, представляваща лятна кухня без да получи писменото съгласие на свидетелката Б.. Първоначално, след изграждане на постройката, отношенията между свидетелката Б. и съседите □ К.и били добри, като впоследствие, с течение на времето се влошили. Така се стигнало до подаването от страна на свидетелката Б. на жалба в Община С. срещу построената от свидетеля К. постройка на границите на двата имота. След извършена проверка било констатирано, че посоченият строеж е незаконен. На свидетеля К. бил даден срок до 05.11.2008 г. да премахне постройката. Същият не предприел действия в тази насока, като свидетелката Б. се примирила с така създаденото положение.

Към 2013 г. свидетелката Дафинка Шопска живеела в град С., в близост до свидетелите Х. и Стоянка К.и. Свидателят Х. К. бил приятел с нейния мъж – Къньо Шопски. Дватама се събирали, за да играят карти. През същата година свидетелят Х. К. се свързал със свидетелката Шопска, като се срещнали в дома на свидетеля К.. Свидателят Х. К. се интересувал по какъв начин може да узакони постройката срещу която свидетеля Б. имала възражения. Свидателката Шопска обяснила на свидетеля К., че е необходимо да бъде изготвена декларация от него и сина му – свидетеля Иван К. с посочване на годината на извършения строеж, като декларация била необходима и от съседа по имот – свидетелката Б., че не възразява за даване на статут на търпим строеж на постройката, изградена на общата им граница. С последното обстоятелство свидетелят Х. К. бил наясно, като споделил на свидетеля Шопска, че е във влошени отношения със свидетелката Б., която иска да премахнат постройката, поради което се притеснява как ще получат съгласието □. Свидателката Шопска поела ангажимент да изготви всички необходими документи, включително съдействала на свидетеля К. за извършване на геодезическо заснемане на имота.

Така, след известно време, свидетелката Шопска предоставила на свидетеля Х. К. три броя декларации – една за свидетеля Х. К., една за сина му свидетеля Иван К., който бил съсобственик на имота, и една за свидетелката Б.. Тъй като свидетеля К. не бил наясно какво точно трябва да се впише в двете декларации – неговата и за сина му, свидетелката Шопска попълнила съответните данни, както в титулната част на документа, така и в съдържателната. Свидателят Иван К. и свидетелят Х. К. подписали двете декларации в дома на свидетеля Х. К.. Впоследствие свидетеля Х. К. ги върнал на свидетеля Шопска.

На 27.11.2013г. подписите върху двете декларации били нотариално заверени, съответно с рег. № 1307 и № 1308 от подсъдимата П. без свидетелят

Х. К. и свидетелят Иван К. да се явят лично пред нея, за да потвърдят полагането им.

На същата дата, 27.11.2013 г., в гр. С., подсъдимата П., като длъжностно лице, в кръга на службата си заверила и подписа, положен в графа „декларатор“ в Декларация от дата 26.11.2013 г. от името на „И.И.Б.“ от гр. С., ул. „***“ № 36, ЕГН *****, л.к. № *****, без явяване, респективно потвърждение от страна на декларатора за авторството на този подпис. Нотариалната заверка на подписа на декларатора била вписана от свидетелката Сиракова под номер 1309 на дата 27.11.2013г в общия регистър за извършените нотариални удостоверявания в Община С.. Свидетелката Сиракова вписала в общия регистър за извършените нотариални удостоверявания и заверките на двете декларации на свидетелите Иван К. и Х. К. с рег. № № 1307 и 1308 г. Ръкописният текст на печата за удостоверяване на подпис, в който се сочат имената „И.И.Б.“ и адрес, както и регистрационен номер на документа, били изписани от свидетеля Сиракова, което влизало в кръга на нейните служебни задължения. Посоченият в декларацията адрес и ЕГН съответствали на адреса и ЕГН на свидетеля Б., но същата била с малко име „Ивана“, а не „Иванка“. Номерът на личната карта, посочен в декларацията, „*****“ съответствал на номер на лична карта издадена на 05.01.2012 г. за лицето Александър Иванов Моллов. Същевременно на свидетеля Б. била издадена лична карта с № 643645785 на 05.01.2012 г., която била безсрочна.

Ръкописният текст в печатите за удостоверяване на подпис в декларациите на свидетеля Иван К. и свидетеля Х. К., както и нанесените данни за адрес и регистрационен номер на документа също били изписани от свидетеля Елена Стоянова Сиракова.

Така, въпреки определените правила за извършване на нотариално удостоверяване на подпис върху частен документ подсъдимата П., в качеството си на длъжностно лице - *** на Община С., удостоверила с подписа си, положен в печата за удостоверяване на подпис, неверни обстоятелства, а именно че подписът върху декларацията в графа „Декларатор“ е положен от лице с имена „И.И.Б.“, притежаващо ЕГН, което е присвоено на свидетелката Ивана Иванова Б., живущо на административен адрес, който съответства на домашния адрес на свидетелката И.Б. и с номер на лична карта, която е била издадена за друго лице – Александър Иванов Моллов, като такова лице с имена „И.И.Б.“, ЕГН: ***** и л.к. № *****, посочени в декларацията не съществувало.

Декларацията от името на „И.И.Б.“ от гр. С., ул. „***“ № 36, ЕГН: ***** л.к. № *****, с извършената от подсъдимата П. заверка на подпис, била приложена към документацията на административна преписка за даване на статут на търпимост по отношение на построената от свидетеля К. постройка, за която свидетелката И.Б. имала възражения, като по този начин инкриминираният документ реално бил използван. Така, въз основа на всички приложени по преписката документи, сред които и процесната декларация, постройката на свидетеля К. била отразена в регулационния план на град С..

През 2017 г. свидетелката Б. посетила Община С., тъй като се интересувала какво е необходимо да се направи, за да си построи гараж в имота. Така същата разбрала, че по отношение на постройката изградена от свидетеля К. и във връзка с която имала възражения, била съставена административна преписка, в която се съдържала декларация подписана от свидетелката Б.. С посочената декларация свидетелката Б. давала съгласието

си и не възразявала за даването на статут на търпим строеж на постройката на свидетеля Х. К.. Свидетеля Б. се притеснила изключително много, заявила, че не е подписвала такъв документ, като подала заявление за извършване на проверка. През месец юли 2017 г. свидетелката Б. била официално уведомена с писмо от Община С., че сред документите, съдържащи с в административната преписка касаеща имота на свидетеля Х. К. е налична декларация подписана от самата нея. След като получила копие на декларацията и я видяла, свидетеля Б. отново заявила, че същата не е подписвана от нея, че не е дала личните си данни и не е дала съгласие. Последното мотивирало свидетеля Б. на 04.09.2017 г. да подаде жалба до Районна прокуратура Пловдив за евентуално извършено престъпление по повод на която било образувано досъдебно производство.

Така изложената фактическа обстановка първоинстанционният съд е приел за установена от събраните по делото доказателства, като е изложил обстойни мотиви кои, в каква част и защо кредитира, анализирайки ги поотделно и в съвкупност с останалите. Обясненията на подсъдимата, в частта в която отрича да е извършила неприсъствено заверяване на подписите, че при нея са идвали свидетелите К.и за заверка на декларациите – първоинстанционният съд е приел, че представляват единствено израз на защитната □ позиция, поради това, че са останали изолирани и неподкрепени и опровергани от останалите доказателства по делото.

Въз основа на така обсъдените доказателства и възприета фактическа обстановка първоинстанционният съд е приел от правна страна, че подсъдимата е осъществила от фактическа и правна страна престъплението по чл.311 ал.1 от НК, за което е бил обвинена. От обективна страна първоинстанционният съд е приел, че елементите на престъплението за което е обвинена подсъдимата са доказани от събраните и обсъдени доказателства, като е изложил мотиви за установяването на всеки от тези елементи. От субективна страна първоинстанционният съд е счел, че извършеното от подсъдимата деяние е извършено виновно, при форма на вината – пряк умисъл. Обсъдени са и възраженията на защитата за несъставомерност, претенциите за квалифициране по чл.311 ал.2 от НК и за прилагане на чл.9 ал.2 от НК. Въз основа на всичко това първоинстанционният съд е признал подсъдимата за виновна по повдигнатото ѝ обвинение.

При индивидуализация на наказанието първоинстанционният съд е приложил правилата на чл.54 от НК, обсъждайки неприложимостта на чл.55 от НК. Съдът е приел, че за постигане на целите на наказанието не е необходимо да налага и наказанието по чл.37 ал.1 т.6 от НК. Обсъждайки съотношението, брой, спецификата и относителната тежест на конкретно установените данни по критериите на чл.54 от НК, първоинстанционният съд е приел, че целите на наказанието по чл. 36 НК ще се осъществят с наказание лишаване от свобода за срок от една година, като с оглед характеристикните данни на подсъдимата не е нужно това наказание да бъде изтърпявано реално и е приложил чл.66 ал.1 от НК, определяйки изпитателен срок от три години.

Пред въззивната инстанция делото е иницирано от жалба на подсъдимата, чрез защитника ѝ адв. Ц.К.. Твърди се, че първоинстанционният съд не е обсъдил всички доказателства, а само тези които обслужват

обвинителната теза, при некоректното им обсъждане, при вътрешно противоречие в мотивите. Претендира малозначителност на инкриминираното деяние, като изолирана проява и недоказаност от субективна страна.

Съдът намира възраженията на защитата за неоснователни.

При самостоятелния прочит на доказателствения материал и съпоставката му с мотивите на присъдата, въззивният съд установи, че първоинстанционният съд е приел за установена фактическата обстановка по делото при точно, коректно и съответно спазване на процесуалните правила и принципи, при всестрани, задълбочен и обективен анализ на събраните по делото доказателства, които са възприети от съда по единствено възможния начин, без интерпретации, коректно и правилно, а изводите относно доказаността на обвинението и съставомерността на деянието са законосъобразни и правилни. Присъдата е стъпила на изчерпателен гласен доказателствен материал и писмени доказателства и доказателствени средства приобщени по делото, които в своята съвкупност и според въззивния съд установяват именно възприетата от първоинстанционния съд фактическа обстановка.

Предвид тази преценка на въззивния съд е неоснователно възражението на жалбоподателя, че първоинстанционният съд не е обсъдил всички доказателства, а само тези които обслужват обвинителната теза и при некоректното им обсъждане, така, че да обслужат обвинителната теза. Не се установи от въззивния съд нито едно превратно или некоректно обсъдено доказателство било при самостоятелния му прочит от съда, било в съвкупния анализ с останалия доказателствен материал. Напротив, именно на такава превратност и изваждане от контекста съдът намери че стъпва защитата, подкрепяйки доводите си, които въззивният съд не може да сподели. Поради това и въззивният съд намира така направените възражение за неоснователни.

Не се установи от въззивният съд твърдяното вътрешно противоречие в изложението на мотивите, още по-малко по отношение основни правно-релевантни въпроси.

Първоинстанционният съд в пълнота е осъществил задължението си да осигури разкриването на обективната истина по реда и със средствата, предвидени в този кодекс, като изслушвайки непосредствено свидетелите е попълнил липсата на спомен и несъответствията в показанията им по реда на чл.281 от НПК, а обсъждайки ги в мотивите си е осъществил в пълнота и изчерпал задълженията си по чл.305 ал.3 от НПК.

При внимателен прочит на мотивите на атакуваната присъда е очевидно, че присъдата в осъдителната си част не се основава само избрани, подкрепящи обвинителната теза доказателства, а на значителни по обем и обсъдени поотделно и в съвкупност гласни, писмени доказателства и експертизи. Поради това и въззивният съд счита, че възражението е неоснователно.

Предвид горното, искането на защитата присъдата да се отмени и да се постанови нова оправдателна присъда е неоснователно.

Претенцията на защитата за прилагане на чл.9 ал.2 от НК, правена и пред първата инстанция е намерила отговор в мотивите на първоинстанционния съд, които въззивният напълно споделя и не намира за нужно да приповтаря.

С оглед на горното въззивният съд като не намери основателно възражение направено от инициатора на въззивното производство, което да

обосновава отмяна на атакуваната присъда и като не установи по реда на чл.314 от НПК други нарушения на материалния и процесуалния закон, на основание чл.338 от НПК, Съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА присъда № 120 от 19. 11. 2021 г. по н.о.х.д. № 20215330204243/ 2021г. на РС Пловдив.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване и протест.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____